

Mijn Pad

De Heilige Hoer
Heropstanding
Hoop

Akasya

Mijn Pad, Akasya
Eerste editie, 2020
ISBN: 9789464186352

© 2020, Akasya1551@gmail.com

Dit verhaal is een persoonlijk verhaal en gebaseerd op persoonlijke waarheden. Het komt recht uit het hart van de schrijfster. Daarom vraagt ze om niets over te nemen of te verspreiden op sociale media of anders zonder schriftelijke toestemming of bronvermelding.

Voorwoord

Beste lezer, dank je voor je interesse in dit boek. Dit boek is de trilogie over mijn zielsmissie gebundeld. Elk boek is ook afzonderlijk verkrijgbaar. Ik heb het mijn Pad genoemd omdat het gaat over mijn zielspad tot heden. Ik schrijf dit boek juist voor de grote conjunctie en juist in het begintijdperk van Aquarius. Ik hoop dat het jou inspireert en helpt je eigen pad te vervolgen.

Ook wil ik hier iedereen bedanken die heeft bijgedragen tot het ontstaan van deze trilogie. Dank je, lieve vrienden en reisgenoten. Zonder jullie zou dit verhaal onvolledig zijn.

Akasya,
december 2020

DE HEILIGE HOER

Lieve Sister,

Je was er steeds voor me. Op de moeilijkste momenten kon ik op je steun rekenen. We hebben samen gelachen en samen gehuild. Ik was jouw schouder en jij de mijne. Sisters in arms en sisters voor het leven. Wat ik je nu ga vertellen, Sister, weegt zwaar op me. Ik had nooit gedacht dat het allemaal zo zwaar zou zijn. Een Lichtwerker zijn is toch mooi? Het is een nobel doel om licht te brengen waar het donker is, om tranen te drogen en hoop te geven. Toch, lieve Sister, weegt dit zwaar op me. Het is moeilijk om in Liefde te blijven staan en Liefde te geven. Mijn Licht heeft vaak op het punt gestaan uit te doven en nu is het weer zo'n moment. Het brandt niet meer helder en het kost me moeite om mijn taak te blijven uitvoeren. Ik ben geraakt, lieve Sister, recht in mijn hart...

“Laat niemand toe,” hadden ze me gezegd, “Je hart is je tempel.” Maar ik heb het gedaan: ik heb iemand toegelaten in mijn hart. Het doet pijn. “Blijf stralen,” zeggen mijn gidsen, maar hoe doe je dat als je hart geraakt is? Het lijkt alsof er een schaduw in mijn hart zit. Het overschaduwde mijn Licht en dreigt het te doven. Ik ben nooit zo onzeker geweest. Nu begrijp ik waarom ik nooit iemand mocht toelaten. Wij schenken Liefde, maar dat kunnen we enkel als ons Hart heel blijft. Een gewond Hart kan niet meer schenken. En toch vroegen mijn gidsen hem te vertrouwen. Geen vragen stellen. Onvoorwaardelijk vertrouwen. Maar is dat niet de weg naar je Hart? Mijn blind vertrouwen heeft me gebracht waar ik nu ben, Sister. Ik zie geen uitweg meer en het verlangen naar Thuis wordt groter in mijn Hart. Maar is dat geen weglopen? Kan ik nog met een kleine vlam nog Licht brengen

op Aarde of is het beter het helemaal te laten doven en naar Thuis te vertrekken? De liefdevolle herinneringen van Thuis lijken nu op zoete honing... Zou ik daar de remedie vinden voor mijn gekwetst Hart?

Wat Thuis is? De plaats waar ik vandaan kom. Ja, ik ben nu op Aarde, maar dat ben ik niet altijd geweest. Ik kom van een plaats ver weg, tussen de sterren en soms kan ik Thuis zien. Op een donkere nacht staar ik naar de sterren en voel ik dat ik daar nog ben. Ironisch dat we op twee plaatsen tegelijk kunnen zijn en nergens. Het licht dat ik zie van Thuis is ontelbare jaren oud en daar ben ik ook: starend naar de hemel en me afvragend of ik deze missie wel aankan. "Er is geen IK," zeggen ze me, maar hoe gaat het dan zijn op Aarde waar ik een IK zal zijn? Thuis zijn we een Collectief. De geruststellende aanwezigheid van anderen

voelen, de Verbinding en weten dat je nooit alleen bent... daar verlang ik zo naar, Sister. Maar hier op Aarde ben ik IK, niet meer WIJ. Soms voel ik nog de aanwezigheid van Thuis, van Wij en moet ik huilen om het gemis. Wat is het kil en koud op Aarde. Zelfs het licht hier is hard. Daar kan ik maar niet aan wennen na zoveel levens hier.

Ja, ik ben hier al een tijdje. Ik heb vele levens gehad. Ik ben jager geweest en opgejaagd. Ik ben een hoer geweest en een heilige, een priesteres en een zondares. Ik ben een heks geweest en een onwetende. Ik heb rondgezworven en me opgesloten in mijn eigen gedachten. Ik ben een leek geweest en een geleerde. En elk leven heeft me voorbereid op dit leven. Er is nog een leven na dit leven zeggen ze. De voltooiing. En daarna mag ik naar Thuis. Dat is mijn beloning. De Verbinding voelen en zelf helen van de pijn op Aarde. Het klinkt wat

zwaar, maar ik heb hier ook mooie momenten gehad. De Afscheiding heeft gezorgd voor ongekende ervaringen. En deze ervaringen zal ik terugschenken aan Wij. Dat zal Ons verrijken. Wat kijk ik ernaar uit... van het helende Water drinken en genieten van het zachte licht en het gezoem dat in de lucht hangt. De stilte op Aarde drijft me op het randje van waanzin, Sister. Maar ik moet vooruit.

Ik heb hier zelf voor gekozen. Eigenlijk hebben Wij ervoor gekozen en deze ziel is slechts een facet van een groter kunstwerk. Ik ben nooit alleen, zelfs in de Afscheiding. Steeds word ik vergezeld door mijn metgezellen. Zij hebben gekozen om onzichtbaar te zijn en ik om te incarneren. Dat moment herinner ik me zo levendig. We werden aangetrokken door een fel licht en warmte, de Zon.

Het deed pijn en tegelijkertijd was er een zoete vreugde. In de Zon heb ik een tijdje verbleven. Geen idee hoe lang. Daar kwam ik tot rust en toen ik voelde dat de tijd rijp was, hebben we ons losgemaakt en onze reis voortgezet. Jullie noemen de Aarde de Blauwe Planeet, maar het voelde niet aan als blauw. Een schitterend stukje rots, turkoois zoals thuis en groen zoals we nooit ervaren hadden. Hier en daar bruin en geel, kleuren die we nooit geproefd hadden. Het gonsde van leven, een ongekend gevoel, overweldigend. En daar hingen we, ergens en nergens.

“Wil je doorgaan?” werd me gevraagd.

“Ja!” trilde ik, in een vibratie die niet gekend is op Aarde. De vraag werd twee keer herhaald. Mijn antwoord klonk steeds stiller, overdonderd door het gegons daar onder mij. Was dit wat ik echt wou? En kon ik het wel? De gedachte aan IK maakte me nog

onzekerder. De aanwezigheid van de Aarde zorgde er nu al voor dat ik dacht als een IK en niet meer Wij. Hoe konden zielen daar leven, overleven, zonder de Verbinding, zo in Afscheiding? Ik voelde hoe mijn energie zich aanpaste en werd onzeker. Een ongekend gevoel nam het over. Zo voelde angst dus aan. Angst vermengd met opwinding en nieuwsgierigheid... allemaal gevoelens die ik nooit had ervaren. En ergens ook trots. Trots dat Ik deze missie mocht doen. Maar trots... is dat geen ego? Is trots niet het Ik dat zich verheven voelt? Zo verwarrend...

Ik voelde hoe de Aarde aan me trok en greep als een wild dier om me heen. "Het is goed," zeiden ze, "Zo voelt het aan." Maar het voelde niet goed aan. Het voelde bedreigend en eng. "Je gaat het mens-zijn proeven om terug te keren,". Terugkeren... ik voelde nu al de Afscheiding.

“Kies,” en ik koos. Daar wilde ik geboren worden. En zo, lieve Sister, begon mijn avontuur op Aarde. Hoeveel levens? Ik weet het niet. Een aantal zijn kristalhelder, andere nog verborgen. Alles dat ik moet weten, weet ik en alles dat ik moet kunnen, kan ik. Uit elk leven heb ik een stukje meegenomen. Je zou het kunnen vergelijken met een rivier die onderweg stukjes steen, zand en takken meeneemt. Zo ben ik ook. Hoe ik aan de kennis en vaardigheden kom, weet ik niet, net zoals de rivier niet stilstaat bij de takjes en blaadjes die meedeinen. Het enige dat ik weet is dat ik ooit de Oceaan zal bereiken en daar alles geven aan de Oceaan. Dan zal ik rust kennen en terug de Verbinding voelen. Tot die dag stroom ik voort. Tussen de levens door verpoos ik even, terug naar de Zon en een zeldzame keer terug naar Thuis. Dat is nodig, want het leven op Aarde is zo intens dat ik in een

kolkende rivier dreig te veranderen. Ik ben moe, Sister, maar ik wist dat dit zwaar ging zijn. Mens-zijn is niet makkelijk. Nooit geweten dat een ziel zoveel kon meedragen en dat als Ik en niet als Wij. Mijn twinkelende Thuis in de hemel geeft me vaak troost. Daar ben ik nog. Daar zijn Wij.

Lieve Sister,

Dit leven is het zwaarste dat ik heb beleefd. Ja, ik heb veel meegemaakt in vorige levens. Ik ben vervolgd geweest, gestenigd, verkracht en vermoord. Maar de last van dit leven weegt me zwaar. Het is vooral het dubbelleven dat ik leid dat me zo moe maakt. We denken dat Lichtwerkers zich met nobele dingen bezighouden en zuiver zijn in hun handelen. Dat een Lichtwerker enkel met hogere vibraties werkt om zo licht te brengen overal. Maar dat is niet het geval. Ja, de Mensheid staat op een belangrijk moment en er zijn meer Lichtwerkers dan ooit op Aarde om dit moment te begeleiden. Vanuit hun Hart verspreiden zij Licht in de Wereld. Het is ons doel om de Mensheid op te tillen naar een hogere trilling, een hogere dimensie. Iedereen spreekt over de overgang naar de vijfde dimensie. Het is Eden.

En om in Eden te geraken, moet je zuiver zijn, onvoorwaardelijke Liefde zijn. En dat is wat Lichtwerkers doen: door hun aanwezigheid tillen ze de Mensheid naar een hoger niveau. Je kan het vergelijken als water dat steeds naar een gelijke niveau streeft. Communicerende vaten noemen ze dat hier op Aarde: doe water in een aantal buisjes die verbonden zijn en uiteindelijk zal het water in elk buisje even hoog staan. Het lijkt op de Verbinding en de naam kon niet beter gekozen zijn. Door communicatie tillen we de Mensheid hoger. Nee, niet het nodeloze lucht verplaatsen dat wij als mensen doen, maar communiceren van Hart tot Hart. Zo gaan we allemaal overgaan. Niemand blijft achter. Eden zal ons verwelkomen.

Maar de weg naar Eden is zwaar en bezaaid met stenen en doornen. Blootsvoets zullen we het pad bewandelen en als we niet

voorzichtig zijn gewond aankomen. Uitgeput en dorstig. Ons bloed zal de poorten van Eden bevullen. Dat mag niet gebeuren. Daarom, Sister, zijn er zielen zoals ikzelf hier op Aarde, om de wonden onderweg te verbinden en waar mogelijk het Pad te effenen. Het doel is om iedereen mee te krijgen en zolang er een ziel achterblijft, zullen zij blijven. Niet alle Lichtwerkers hebben deze taak. De meesten verlichten het Pad en tonen de weg naar Eden. Dat is nodig en daarom zijn zij met velen. Zij begeleiden zielen onderweg en geven Water aan de dorstigen. Dat is hun taak.

Stel je voor dat je een theelichtje bent: alleen kan je niet veel licht brengen, maar met duizenden en ja, miljoenen theelichtjes heb je een prachtig lichtstoet, een Pad dat zo verlicht is alsof het lijkt dat het zelf oplicht. Daarom zijn jullie met velen. Jullie Licht verlicht het Pad. Een groot deel zal

zelf Eden bereiken. Daar zullen zij Eden verlichten. Als een Ster in de nacht zal Eden schitteren en zo de zielen aantrekken en de weg wijzen aan de andere Lichtwerkers. Dat is echter mijn Weg niet.

Ik heb ervoor gekozen achter te blijven om wonden te helen en om zielen op weg te helpen naar de andere Lichtwerkers die hen begeleiden naar Eden. Ooit zal ik ook Eden bereiken en vandaar naar Thuis vertrekken. Tot dan moet ik hier blijven. Tot dan moet ik dienen op mijn manier. Dat is mijn taak, mijn zielsmissie. Nee, ik ben niet de enige. We zijn met weinig, maar we zijn er. Onze taak lijkt niet zo nobel als een Pad verlichten en mensen bij de hand nemen, maar is het aan ons als kleine Ziel om te oordelen over wiens taak belangrijker is? In Eden bestaat ego niet, want dat stuk van het Mens-zijn hebben we overstegen. We bewandelen elk onze weg in Gods plan.

Ook ik vond mijn taak minderwaardig. Ik begreep het niet en heb het geweigerd. Hoe kon ik vanuit lagere trillingen werken als ik zelf vanuit een hogere trilling kwam? Hoe nobel was het om Aards te zijn? Nee, ik moest zuiver en puur blijven. Dat is de taak van een Lichtwerker, nietwaar? Als een schim leefde ik mijn leven, op automatische piloot. Ik was verdwaald. Ziekte nam mijn aardse vorm over en mijn ziel raakte bevuild, zoals een rivier die stroomt door bevuilde gronden. Ik was mezelf kwijt. Terwijl ik naar de Hemel reikte met grootse waarden en normen, zat ik vast in een Aards leven, vol met bittere gevoelens en angst en haat. Mijn vlam was er nog, maar zo klein dat ik het nauwelijks kon zien. En toen, Sister, net op het duisterste moment in mijn leven, ontwaakte ik. In plaats van doodles schreef ik "Herinner" als bevel aan mezelf. Dat wou ik niet. Ik wou niet herinneren. Ik